XVII. évf. 4. szám 2005. július-augusztus

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Vanier: A szeretet felemel

Wildner Dénes: Lángolt a szívem

"A JÓ IMA LÉNYEGE AZ A BELSŐ TÖREKVÉS,
HOGY AZ EMBER ISTEN KÖZELÉBE JUSSON.
AZ IMA TUDATOSÍTJA BENNÜNK ISTEN JELENLÉTÉT,
A VÉGTELEN ERŐ ÉS HATALOM VALÓSÁGÁT.
AMILYEN GYAKRAN FORDULUNK ISTENHEZ, OLYAN
GYAKRAN NYERJÜK EL ÁLDÁSÁT, AMI TESTÜNK,
LELKÜNK GYÓGYULÁSÁT JELENTI."
(ALEXIS CARREL DR.)

Járj az Úr világosságában!

Egyik könyvében azt írja Béky Gellért atya, hogy az emberek fejlődésében három fő szakaszt lehet megkülönböztetni:

Az első az önközpontúság. Ebben a szakaszban csak magunkkal vagyunk elfoglalva. A világot és általában az embereket csak külsőleg – az események szintjén – szemléljük. Nem érint meg a természet szépsége.

A második szakaszban felismerjük a szellemi összefüggéseket. Kezdünk túllátni a puszta jelenségeken és megsejtjük a végtelent: az anyag mögött a szellemi csodát. Gyönyörködünk a naplemente piros színárnyalataiban, egy gyermek tiszta tekintetében.

A harmadik szakasz a megvilágosodás, amikor hirtelen belénk vág a felismerés, hogy **minden mögött ott van Isten jósága**. Fák, virágok, hegyek, folyók, naplementék, tiszta gyermekszemek sugározzák Isten szépségét, közelségét és jóságát. (Amikor Szent Ferenc megtapasztalta ezt a világosságot, kitörő örömmel adott hálát Istennek, hogy felismerhette az Ő atyai arcát a teremtett világ szépségeiben.)

Aki nem érte el ezt a harmadik szakaszt, az egész életében vergődik a látszat és valóság, test és lélek, mulandó és örökkévaló között.

Ezt a problémát nemcsak az egyének, hanem a közösségek életében is fel lehet fedezni. A választott nép pusztai vándorlása idején többször is kitört a lázadás Mózes ellen. A lázadók azt mondták, menjünk vissza Egyiptomba, mert ott volt elegendő hús és jóllakhattunk. E megdöbbentő választás mögött megsejthetjük az Úr elutasítását: inkább a kenyér, mint Isten... inkább a rabszolgaság Isten nélkül, mint az éhezés és nélkülözés Istennel. Hány ember él ma is ebben a fájdalmas életformában: elutasítja a mélyebb hitet, Isten szeretetét, hogy nagyobb lehetősége legyen a bűnre, a kapzsiságra, a hatalom megszerzésére.

Mindannyiunknak szembe kell néznie ezzel a jelenséggel és meg kell kérdeznünk önmagunktól: „Milyen kívánságok miatt dobom el üdvösségemet, milyen vágyak miatt hagyom el a mélyebb imát, a szentmisét, az elkötelezett keresztény lelkületet?" Úgy érzed – mint a választott nép a pusztában –, hogy távoli még az Ígéret Földje? „Távoli még az üdvösség – inkább most együnk, igyunk, élvezzük az életet – így gondolod?"

Ismerd fel, hogy az üdvösség itt van, Isten itt van. Ma kell döntened mellette, mert holnap talán késő lesz! Ez a döntés az új ember döntése.

Pál apostol az efezusi levélben hosszan foglalkozik ezzel a belső harccal. Ő ezt annak tulajdonítja, hogy a bennünk levő „régi ember" visszaköveteli a jogait. **A régi ember az, aki nem fogadta be a megváltást, ennél fogva a testi vágyak uralkodnak fölötte**: a hatalomvágy, a birtoklásvágy és az élvezetvágy. Azt mondja Pál, hogy ezek nagyon sajnálatraméltó emberek. Ne irigykedjünk e világ gazdagjaira, ne irigykedjünk életmódjukra, hogy mit esznek, mit isznak, mibe öltözködnek, milyen házakban laknak... mert életük elveszett élet. Ami miatt irigykedsz rájuk, azok miatt veszítik el a lelküket. Inkább sajnálni való emberek ők. Ezért mondja Pál, hogy öltsük fel az új ember vonásait. Öltsük fel Jézus Krisztust és az Ő jóságát – mert ez vezet el a belső szabadsághoz és az üdvösséghez. **A megújulás a gondolkodás és a vágyak szintjén történik.** Jót akarni és jót tenni, ahogy Jézus tette.

Jézus azt mondta: „*Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, amely az örök életre megmarad, amelyet az Emberfia ad nektek*" (Jn 6,27). Aki lelkét feláldozza a „veszendő eledelért", az valóban arról tesz tanúságot, hogy nem értékeli az örök életre szóló eledelt... vagyis nem hisz. Aki hisz, az elfogadja Jézust, mint személyes Megváltóját és Hozzá megy. Aki távol marad, aki kritizálja szavait, tetteit, mint a korabeli farizeusok, azt nem tudja megtanítani az igaz életre. Aki közel megy Hozzá, aki megnyitja szívét Előtte, annak Jézus kinyilatkoztatja magát. Betölti éhségét és szomjúságát, gyengeségeibe erőt önt, félelmeibe bátorságot helyez, sötétségeibe világosságot áraszt. Mert Ő „a világ világossága", aki Őt követi, nem jár sötétségben, hanem „övé lesz az élet világossága" (Jn 8,12).

Bárcsak minden ember vágyakozna e világosságra!

Katona István
főszerkesztő

A szeretet felemel

— Jean Vanier lelkigyakorlatos beszédeiből —

Jézus lerombolja a korlátokat, amelyek az embereket elválasztják Tőle és egymástól. Lerombolja azokat a korlátokat, amelyeket mi építettünk a szívünk köré, hogy minden embert egységbe hozzon, hogy egy testté legyünk, hogy megdicsőüljön az Atya. Mindnyájunkat a béke és az egység eszközévé tesz. Azt mondja mindnyájunknak: **„Gyere és maradj Velem!"** Nem egyszerűen azért, hogy kényelmesen érezzük magunkat szeretetében, hanem, hogy Vele járjunk és hirdessük a Jó Hírt, hogy az emberiség nincs arra ítélve, hogy ezekkel a korlátokkal – a gyűlölet és a megosztottság korlátaival – éljen. Mindnyájan arra kaptunk meghívást, hogy a gyűlölet világában a béke eszközévé legyünk. Mindez egy találkozással kezdődik: amikor Jézussal találkozunk és fölfedezzük, hogy szeretnek és hívnak minket.

Néhány éve kaptam egy nagyon szép levelet egy leánytól. 18 éves lehetett. Leírta élettörténetét. Egy három-négy gyermekes család legkisebb gyermeke volt. Mindig úgy érezte, hogy őt nem akarták a szülei. Úgy érezte, hogy idősebb testvéreit szeretik csupán szülei, őt azonban nem, mintha léte egy elhibázott dolog volna. Az iskolában sem volt barátja. Látta, hogy mindenki másnak vannak barátai és arra a következtetésre jutott, hogy őt nem is lehet szeretni és hogy ő is képtelen másokat szeretni. Azután egyszer az erdőben járt és leült egy fa alá. Akkor hirtelen eltöltötte az a tudat, hogy Isten szereti őt. Nagyon mély élmény volt ez számára, hogy Isten szeret bennünket. Különösen mély élmény ez azoknak, akiknek erről soha nem volt emberi megtapasztalásuk, akik sohasem érezték magukat értékesnek, egyetlennek ezen a világon. Annak fölfedezése, hogy Isten szeret bennünket, mindent megváltoztat bennünk, ugyanakkor pedig semmit sem. Semmit sem, mert életünk folyása ugyanaz marad. Mindegyikünk hordozza sebzett testét és lelkét. Hordozzuk törékenységünket, amely könnyen depresszióhoz vagy agresszióhoz vezethet. Mindegyikünk hordozza magában a félelmeit és amikor fölfedezzük, hogy szeretnek bennünket, ez nem fújja el belőlünk lelki félelmeinket, nem szünteti meg azonnal sebeinket és megtörtségünket. Azonban ez egy különleges élmény, hogy úgy szeretnek bennünket, ahogy vagyunk, nem pedig amilyennek mások szeretnének látni vagy ahogy mi magunk szeretnénk kinézni, hanem egész élettörténetünkkel együtt szeretnek minket, mindazzal együtt, amik ma vagyunk.

Isten szeret engem minden törékenységemmel, minden bűnösségemmel és minden szépségemmel együtt. Ha pedig Isten szeret, akkor nekem is megengedett, hogy szeressem önmagamat. Ez nagyon mély élmény számunkra, hogy megengedett saját magamat szeretni, hogy elfogadhatom magamat úgy, ahogy vagyok.

Az Evangéliumok szívének közepébe szeretnék most behatolni. Meghívlak mindnyájatokat, hogy próbáljatok meg ti is behatolni az Evangélium szívébe. Szeressétek Isten szavát! Ha szeretjük Jézust, akkor szeretnénk megismerni szavait, szeretnénk felfedezni, hogy ki is Ő valójában? Ezért nagyon fontos, hogy szeressük az Evangéliumokat, hogy általuk világosan megfigyelhessük Jézus minden gesztusát és szerethessük minden szavát. Azonban nemcsak arra hívtak meg minket, hogy szeressük Őt, hanem arra is, hogy mi magunk Krisztussá váljunk, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő élt: úgy szeressünk, ahogyan Ő szeretett; úgy beszéljünk, ahogy Ő beszélt és adjuk oda életünket, ahogyan Ő odaadta. Szeretném, ha találkoznánk Jézussal az Evangéliumokban, hiszen az Evangéliumok tele vannak a Jézussal való találkozás történeteivel. Minden ilyen találkozás föltár valamit az én találkozásomból.

Most egy különleges találkozásról szeretnék beszélni, a szamariai asszony találkozásáról Jézussal. A szamariai asszony egy nagyon különleges ember volt. Az évek során egyre jobban megszerettem őt, remélem, hogy a mennyországban hamarosan találkozni fogok vele. Nem tudjuk a nevét, de nagyon különleges asszony lehetett és nagyon sebzett, talán a legsebzettebb ember azok közül, akikkel az Evangéliumokban találkozhatunk.

Szeretnék néhány gondolatot mondani a szamariaiakról: a szamariai nép elszakadt a zsidóságtól. Vallásuk különleges keveréke volt a zsidó vallásnak és a pogány kultusznak. A zsidók megvetették, lenézték őket. A zsidók úgy tudták, ők a választott nép és övék Isten öröksége. A szamariaiakat egy szektának tekintették, amely teljesen értéktelen. Megvetették, lenézték, értéktelennek tartották őket. Egy zsidó nem állt szóba

egy szamaritánussal, átment az utca másik oldalára, ha egy szamaritánus jött vele szembe. Kizárták őket a társadalomból. A rómaiak viszont a zsidókat vetették meg. A kor hatalmas birodalma pedig a római volt. A rómaiaknak megvolt a maguk tudománya, technológiája, fegyverzete. Tudatában voltak hatalmuknak és nagyságuknak. Megszállták ezt a kis országot és megvetették a fanatikusan vallásos zsidókat. Hihetetlen, ahogy az emberek meg tudják vetni egymást. Ha megvetnek minket, akkor felszínre tör bennünk a hajlam, hogy mi is megvessünk másokat. Az agresszió láncolata uralja a világot. Népről-népre, generációról-generációra adódik tovább. Ha tehát valaki erősen megvet engem, akkor én is hajlamossá válok, hogy megvessem a nálam gyöngébbet.

Bizonyára ismerős az az eset, amikor a gyárigazgató ordít a munkásával, igaztalanul bánik vele. A munkást megsebzi ez az igazságtalan gesztus, de nem mer visszavágni, mert attól fél, hogy akkor elbocsátják. Amikor azonban hazamegy vacsorára – tele dühvel – és meglátja, hogy felesége még nincs kész az étellel, elkezd kiabálni vele. Nem azért, mert az asszony valami rosszat tett, hanem mert felszabadul benne a kudarcélmény. Ezt hívjuk áthelyezett agressziónak. Felesége nem mer szólni egy szót sem, mert attól fél, hogy ha visszavág férjének, az elmegy és inni kezd. Szívében hordozza tehát ezt a fájdalmát, bemegy a konyhába és ott meglátja kisgyermekét, aki kivesz valamit a jégszekrényből. Előbbi kudarcélményét ráönti gyermekére. A gyermek nem szól vissza, mert fél, hogy kap egy pofont, majd dühösen és kudarccal telve kirohan az udvarra és belerúg a kutyába. A kutya ráugrik a macskára és a történet egy egér halálával végződik...

Kik az emberiség leggyöngébbjei? Kik azok, akik az agresszió-sorozat végén elfogadják az agressziót? Az emberiség agressziója a fogyatékosokra zúdul rá. Ők nem tudnak visszaválaszolni, ők nem felelnek, mindig őket érik az ütések. Vagy pedig az abortuszra ítélt, meg nem születettekre. Valamilyen formában mindnyájan a nálunk valamivel gyöngébbre engedjük rá agressziónkat. Nemzedékről-nemzedékre így folytatódik az emberiség története, a népek története, az előítéletek furcsa misztériuma.

Hogyan utasítjuk el a tényeket? Ha elmegyünk Dél-Afrikába, például Johannesburg városába, ott nagyon elevenen megtapasztalhatjuk ezt. Johannesburg egy nagyon gazdag város, tele felhőkarcolókkal és bankokkal. Tőle 30 kilométerre van Sohitó, a feketék városa, ahol 1-2 millió fekete él nyomorúságos viskókban a megtörtség világában. A fehérek sohasem teszik be lábukat ebbe a feketék városába, mert azt mondják, hogy ott megverik őket. Valójában azonban attól félnek, hogy meglátják ennek a megtört népnek a nyomorúságát. A feketék pedig félnek bemenni a fehérek városába. Ezek az emberiség előítéletei.

A rómaiak előítélettel viseltettek a zsidók iránt. Amikor előítélettel vagyunk másokkal szemben, akkor felszabadítjuk magunkban az agressziót. Azt mondjuk: ezek a gyöngék nem tudnak nekünk semmit sem adni, nincs értékük, nincs bennük semmiféle világosság, nem tudnak Istenről. „Kussoljanak", és engedelmeskedjenek nekünk. Nem az én dolgom, hogy rájuk hallgassak és észrevegyem szépségüket.

Minden országban megvan az előítéletek hierarchiája és minden országban vannak olyanok, akik legalul vannak. Mahatma Gandhinak nagyon finom érzéke volt erre az igazságtalanságra. Ő úgy érezte, az a küldetése, hogy a társadalom leggyöngébbjeivel együtt legyen, akik arra voltak ítélve, hogy egyetlen munkájuk az utcasöprés, a vécépucolás és a mosodai teendők lehetnek. Gandhi Istentől kapott sugallatra képes volt arra, hogy nevüket az „érinthetetlen"-ről „haridzsán"-ra változtassa. A „haridzsán" szó a hindu nyelvben azt jelenti, hogy „Isten gyermeke". A társadalom legalján tengődőkben felfedezte Isten gyermekeit. Azóta megismertem, hogy Indiában ez alatt a réteg alatt található még egy réteg, a „törzsi". 50 millió különböző törzsekhez tartozó ember él ott, többségük se nem hindu, se nem mohamedán, hanem animista és őket még az előbb említett rétegnél is jobban megvetik.

Mindig megrendít, hogy Elefántcsont-part lakói hogy lenézik a Burgiapasóban élőket. Elefántcsont-part gazdag ország, mert ott sok az eső, az eső nyomán pedig kultúra nő. Elefántcsont-part északi és keleti részén van Burgaipasó, ahol alig esik, nagyon forró a nap, ezért nagyon gyér a növényzet. Az emberek keményen dolgoznak, mégis nagyon szegények és az elefántcsont-partiak lenézik őket. A burgiapasóiak bemennek Elefántcsont-partba és ott rabszolgák lesznek, azokat a munkákat végzik el, amelyeket az elefántcsont-partiak nem hajlandók. Hasonló módon, mint ahogy az Algériából és Afrika országaiból Franciaországba és Angli-

ába érkező emigránsok, akiket megvetnek a franciák és az angolok. Nagyon kemény sors egy megvetett néphez tartozni, mert azt az érzést kelti bennünk, hogy semmi értékeset nem tudunk csinálni.

A szamariai asszonyt származása miatt nézték le, azonban mindjárt meglátjuk, hogy erkölcstelensége miatt is megvetették. A történetből kiderül, hogy öt férje volt, s akivel akkor együtt élt, az nem volt a férje. Ezért menthetetlenül erkölcstelennek tartották és megvetették.

Ehhez az asszonyhoz fordult oda Jézus ezzel a kéréssel: *„Adj innom!"* (Jn 4,7) Jézus Júdeából Galileába tartott. Ezen az úton keresztül kellett mennie Szamarián. Amikor Jézus átment Szamarián, megállt Jákob kútjánál. *„Jézus fáradt volt"* – mondja az Evangélium (Jn 4,6). Szeretek így gondolni Jézusra, hogy fáradt. Fizikailag fáradt volt, de lehet, hogy belefáradt abba is, hogy apostolai soha sem értették meg Őt igazán. Jézus fáradtan ült le a kút mellé, mert egy percnyi pihenésre vágyott. Az apostolok elmentek, hogy ennivalót szerezzenek. Ekkor jelent meg egy asszony, hogy vizet merítsen a kútból. A hatodik órában járunk, vagyis délben, amikor a Nap a legforróbban süt. Jézus ott ült a kútnál, amikor ez a megtört asszony ebből a megvetett népből vízért ment a kúthoz. Jézus ránézett és azt mondta neki: *„Adj innom!"* Nem azt mondta neki: te szamariai vagy, megvetett, erkölcstelen. Jézus nem ítél! Nem ítél el! Ő szeret! Ránézett az asszonyra és elmondta neki szükségletét, megvallotta saját szegénységét és gyöngeségét és ennek a nagyon megtört asszonynak azt mondta: szükségem van rád!

Eltűnődhetünk azon, vajon miért ment délben vízért ez az asszony? Azokban az országokban, ahol kevés a víz, azt tapasztaltam, hogy az emberek sohasem mennek vízért délben. Indiában és Afrikában hajnali 4-5 óra tájban láttam az asszonyokat a kútnál. Mindig az asszonyok mennek vízért a kúthoz, mert a férfiak menthetetlenül lusták és ilyenkor még alszanak. Többnyire az asszonyok végzik ezt a munkát és odamennek vízért a kúthoz reggel 4-5 óra tájban. Mit csinálnak az asszonyok, amíg a kútnál várakoznak? Pletykálnak egymással, beszélgetnek. Ugye tudjátok, miről? Férjükről, aki előző este berúgott és a gyerekekről és így tovább. Mi történik, ha egy ilyen rosszhírű asszony keveredik közéjük? Ujjal mutogatnak rá: „Rosszhírű asszony! Öt férje volt és akivel most együtt él, az nem a férje."

Nagyon megalázott volt ez a szamariai asszony. Franciaországban az ilyen asszonyokat „negyedik világhoz tartozók"-nak hívják. A „negyedik világhoz tartozók"-nak azokat a családokat nevezzük, amelyek nemzedékről-nemzedékre bűnben élnek: a gyermekek azt sem tudják pontosan, ki az apjuk, a férfiak az alkoholizmus rabjai, ki-be járnak a börtönökbe. Ezekben a családokban egyre több a drogos, így ezekből a családokból még több megtört család jön létre. Megállás nélkül, nemzedékről-nemzedékre így folytatódik élete ezeknek a megtört családoknak, mert soha nem láttak példát arra, hogy egy férfi és egy nő egy életen át együtt él. A jó családokból származó gyerekek megvetik az ilyen családokból jövőket. „Nem akarom, hogy az gyermekeim együtt játszanak azokkal" – mondják a szülők.

A szamariai asszony az Evangéliumok legnyomorúságosabb személye. Azért ment délben a kúthoz, mert tudta, hogy akkor nincs ott senki és úgy mehet oda, hogy nem vetik meg és nem nézik le. Ott azonban találkozott Jézussal. Jézus csak ránézett és azt mondta neki: *„Adj innom!"* Jézus hihetetlen személyisége megtanít bennünket arra, hogyan közeledjünk a szegényekhez. Ne piedesztálról közelítsünk hozzájuk, ne a hatalom piedesztáljáról, ahol a „nekem van tudásom, neked nincs" elve érvényesül. Jézus szegényen közelített a szegényekhez.

Tudjátok mit jelent valakit szeretni? Szeretni nem annyit jelent, hogy teszünk valamit a másikért, hiszen sok mindent tehetünk a másikért, miközben pedig összetörjük és megszégyenítjük őt. Nem szeretet, ha bár teszünk értük valamit, közben azonban bebizonyítjuk, hogy ők maguk képtelenek megtenni ezt. A fejlődő országokban ezért mondják azt, hogy: „Nem halat kell nekik adni, hanem meg kell tanítani őket halat fogni." A szeretetben segítenünk kell az embereknek, hogy fölfedezzék saját méltóságukat és tudjanak önmagukon segíteni. Ha valakit szeretünk, akkor föltárjuk szépségeit. A szeretet annyi, mint föltárni a másikban az értékeket és az ő fontosságát. Lehetünk nagyon nagy lelkűek, miközben pedig összetörjük a másikat. **Ha szeretjük, akkor fölemeljük őt.**

A Magnificat az Evangélium összefoglalása. Mária azt mondta, hogy az Örökkévaló letaszítja a hatalmasokat trónjukról és fölemeli a gyöngéket. Így tesz Isten: fölemeli a megtörteket, megvetetteket és letaszítja trónjukról a bölcseket, akik úgy hiszik, mindennek a birtokában vannak. Meg kell alázkodni és meg kell érinteni a földet.

Amikor Jézus ránézett erre a szamariai asszonyra, fölemelte őt. Azt mondta neki: „Te tudsz valami szépet tenni, értékes és szép vagy. Hozzád jövök és föltárom magam előtted. Úgy jövök eléd, mint egy koldus, segíts rajtam!" Ebben rejlik Krisztus hihetetlen és csodálatos misztériuma! Nem a hatalom embereként állt ott, hanem kicsinyként lépett az asszony elé: *„Adj innom!"*

Az asszony nem akarta elhinni, hogy mindez valóban megtörténik. Azt mondta neki: *„Hogyan? Te zsidó létedre tőlem, szamariai asszonytól kérsz inni?"* (Jn 4,9) Itt János zárójelben megjegyzi, hogy a zsidók nem érint-

keztek a szamariaiakkal. Az asszony számára hihetetlennek tűnt, hogy ez az ember, aki nyilvánvalóan zsidó, szóba állt vele, szamariaival.

Jézus csodálatosan szabad, nem köti egyetlen kor kultúrája sem. Nem kötik a konvenciók, hogy mikor mit kell vagy szabad csinálni az embereknek. Azért jött, hogy szeretetre tanítson minket, egyetemes szeretetre: hogy minden egyes személy fontos, még ha bármennyire törékeny vagy fogyatékos is. Bármennyire megvetett is valaki a társadalom vagy valamely csoport által, Jézus minden egyes emberhez úgy lép oda: „Szép vagy és valami szépet csinálhatsz! A te szereteted valamit megváltoztat!"

Az asszony ezt nem tudta megérteni. Ugyanezt erősítette meg a fogyatékosokkal való személyes tapasztalatom is: amikor odamentünk néhányukhoz – akik hosszú ideig intézetben éltek – és felajánlottuk nekik szeretetünket, karunkba vettük őket és azt mondtuk nekik: „Szép vagy!" – nem akarták elhinni, mert 10-20 évig azt hallották, hogy ők semmire sem jók. Ugyanúgy reagáltak, mint ez a szamariai asszony. Nem akarták elhinni, hogy valaki őket is emberi lénynek tekinti, akiben ott van az értelem fénye.

Jézus ránézett az asszonyra és azt mondta neki: *„Ha ismerned Isten ajándékát..."* (Jn 4,10). Jézus ezt mondja mindannyiunknak: *„Ha ismerned Isten ajándékát, s azt, aki azt mondja neked: »Adj innom!« – inkább te kérnél tőle, s ő élő vizet adna neked."*

Tudjátok, hogy a szamariai asszony, ez a megtört személy a legmegtörtebb ember az Evangéliumokban? A zsidók által legmegvetettebb fajhoz tartozott és saját népében is a legmegvetettebb volt. Egy erkölcstelen prostituált, akinek nincs értéke. Mégis ez az asszony az, akinek a történet végén Jézus elárulta a titkot. Az aszszony azt mondta Jézusnak: *„Tudom, hogy eljön a Messiás, s amikor eljön, mindent tudtunkra ad"* (Jn 4,25). Jézus erre kijelentette: *„Én vagyok az, aki veled beszélek"* (Jn 4,26).

Ezt nem mondta sem az apostoloknak, sem a zsidóknak, csak a legmegvetettebb nép legmegvetettebbjének. Egy történelmi személyiség lett ez az asszony: élt és igaz módon élt. Ez a történet valóságos, ugyanakkor azonban szimbolikus jelentőségű is, mert mindannyiunkban ott lakik a szamariai asszony. Mindannyiunkban ott rejlik egy nagyon sebezhető és megtört személy, aki bűnösnek érzi magát, akinek hiányzik a szeretet, aki úgy érzi, nem kell senkinek sem, aki nagyon megtörtnek érzi magát, mert mindannyiunk személyiségének van olyan része, amire nem szívesen tekintünk. Vannak bennünk olyan részek, amelyek közel állnak az idegbetegséghez, a haraghoz vagy más kínos dolgokhoz: megtört érzelmekhez vagy a szexualitás vagy bármi egyéb gyengeséghez. Valami, amit megvetünk önmagunkban, amire nem szívesen gondolunk, amit igyekszünk elrejteni, mintha nem is lenne.

Egy asszony jut az eszembe, aki részt vett egy lelkigyakorlaton. Időnként iszákossá vált, azután egy időre abbahagyta az ivást, majd megint visszazuhant az alkohol rabságába, ha valamilyen belső fájdalom vagy kudarc érte, amire kompenzálást keresett. Azt mondta nekem: „Amikor jó időszakaim vannak – vagyis nem iszom –, akkor nem akarok ránézni énem másik felére. Nem akarom megmutatni Istennek. Úgy teszek, mintha ez nem volna bennem. Most kezdem felfedezni: ahelyett, hogy elrejtsem gyengeségem és úgy tegyek, mintha nem volna bennem sötétség, fel kell nyitnom ezt a sötétséget, hogy befogadjam Isten világosságát." Ha úgy teszünk, mintha nem volna bennünk sötétség, akkor soha sem engedjük, hogy a világosság átjárjon bennünket. Elrejtjük sötétségünket lényünknek egy olyan részébe, amelyre nem akarunk ránézni.

Mindegyikünkben ott rejlik egy szamariai asszony! Egy szamariai aszszony, akire nem akarunk ránézni, akit megvetünk. Mindannyian fényből és sötétségből vagyunk összegyúrva. Szeretetből és gyűlöletből, bizalomból és félelemből.

Jézus így szól hozzánk: „Add nekem sötétségedet! Add nekem a gyűlölet világát, amely benned rejlik! Add nekem félelmeid világát, hadd tegyem bele fényemet sötétségedbe! Hadd tegyem bele szeretetemet gyűlöletedbe! Hadd tegyem bele bizalmamat félelmeidbe!"

Jézus mindannyiunkra ránéz és nem azt a gyönyörű szép, hatalmas személyiséget látja, akinek mutatni akarjuk magunkat, hanem a szamariai asszonyt látja meg bennünk és azt mondja nekünk: *„Adj innom!"* Mi pedig azt fogjuk válaszolni: „De énemnek nem ebből a részéből!" Talán félrelökjük Jézust... Akkor Ő azt mondja: *„Ha ismerned Isten ajándékát..."*

Jézus ezt mondja mindannyiunknak: „Ha tudnád, mennyire szeretlek téged, egész lényedet! Ne rejtsd el önmagad elől lényed egy részét, fogadd el éned igazságát! Fogadd el lényed megtörtségét, szegénységét! Hadd lakjam benned! Akkor eljövök hozzád, átformállak és fölfedezed, milyen szép vagy egész lényedben! Arra hívlak, hogy sok fényt árassz magadból!"

Fájt a szívem...

– Isten üzen a szívemből? –

1987-ben kezdődött a fájdalom, amikor új lakásba költöztünk, a város másik felébe. Új munkahely, új iskola, új óvoda. Mellkasi fájdalmaim addig nem voltak, ezért – gondoltam, talán a változások okozzák, amelyek kétségtelenül fokozott igénybevételt jelentettek az egész családnak, de főleg nekem. Mivel ezek olyan szinten jelentkeztek, hogy korlátoztak a mozgásban, a munkámban, ezért elmentem az orvoshoz, majd egy másikhoz és a harmadikhoz, akik értetlenül és tehetetlenül álltak a tüneteim előtt. Végül találtam egy olyan specialistát, aki felírt valami gyógyszert. Ez, bár csökkentette a tüneteimet, de teljesen nem szüntette meg.

Szedtem egy darabig, de mivel nem akartam már fiatalon gyógyszerfüggő lenni, ezért abbahagytam néhány hónap múlva, remélve, hogy talán megtalálom a problémámra a természetes megoldást. Eddig nem jelentkezett, aztán hirtelen újra előállt a tünet – gondoltam, ennek van valami oka. **Mi lehet az?**

Kerestem az okot, a megoldást, de nem találtam. A tünetek újra előálltak. Orvos – szemrehányás – gyógyszerszedés – majd megint a gyógyszer elhagyása. S mindez többször megismétlődött.

Mi lehet az ok, s a megoldás? Imádkoztam, kértem az Urat, hogy vezessen rá.

Valószínűleg nehéz eset lehettem Számára, mert közel 15 év telt el addig, amíg megértettem és megtanultam – hála legyen Jézusnak! – „kezelni" a problémát.

Egy olyan időszakban, amikor nem szedtem semmilyen gyógyszert, figyeltem, hogy mikor jelentkezik hirtelen és erősen a szívfájdalmam. Felismertem, hogy ezek a kellemetlen tünetek, s az azt követő erőtlenségeim mindig valamilyen szeretetlenséggel vannak összefüggésben.

Vagy én voltam valakivel szeretetlen, vagy valaki azok közül, akiket a szívemen hordozok, akiket nagyon szeretek.

Akkoriban, már régóta ismertem az Irgalmasság Üzenetét és rendszeresen imádkoztam az Irgalmas Rózsafüzért. Belső sugallatra – s mivel más eszköz nem is volt a kezemben – a fájdalom jelentkezése után, mielőbb elmondtam egy ilyen rózsafüzért magamért, vagy azért a személyért, aki szeretetlen volt velem. S mi történt? **Teljesen elmúlt minden panaszom.**

Köszönöm Jézusom, hogy megtapasztaltam ennyire kézzelfogható módon irgalmasságodat! – mondtam és nagyon boldog voltam. Nem csak azért, mert nem volt fájdalmam, de főleg azért, hogy **Jézus ígérete ennyire valóságosan kézzelfogható számunkra**.

Szívfájdalmam azóta is szokott jelentkezni időnként, de elmúlik, amint imádkozom, engesztelek a felismert szeretetlenségeinkért, megbánva és megnevezve azt.

Most már tudom, hogy ez nem egy kivédhetetlen csapás a számomra, hanem a kegyelem forrása, a kegyelem egy formája, mert:

- ezzel jelzi számomra Isten, hogy fájdalmat okoztunk Neki s
- ezzel lehetőséget ad arra is, hogy felismerjük bűneinket.
- Ahol nagy a szükség, közel a segítség – tartja a közmondás. Igaz ez Jézus végtelen irgalmára is, amit áraszt ránk, ha tiszta szívvel, bűnbánattal kérjük. Lehetőséget ad arra, hogy Szent Vérével tisztára moshassuk lelkünket.

Mennyire igaz a Szűzanya medjugorjei figyelmeztetése, hogy használjuk ki a mostani kegyelmi időt! Tartsunk bűnbánatot, imádkozzunk és engeszteljünk addig, ameddig erre van lehetőségünk!

Milyen jó is lenne, ha Istennek minden figyelmeztetését megértenénk és megfelelően reagálnánk is rá, s engesztelnénk a magunk és szeretteink bűneiért – s ezzel egyidejűleg megpróbálnánk tisztábban, szeretetben élni, s erre környezetünket is rábeszélni!

Veronika

Lángolt a szívem...

A Jézus Szíve templomban (Budapest) folyó misszió keretében tartott triduumról (2005. május 31.)

Varga László atya a lelkigyakorlat elején feltette a kérdést: „Mi történjen velünk a két szentmise között?"

Egy francia misztikus mondta: **„Minden élet egy Szentmise és minden lélek egy ostya."**

A Szentmisében én vagyok a pap és Jézus az áldozat. Két Szentmise között Ő a pap és én az áldozat. Ez utóbbiról lesz most szó...

„Imádkozni kell az életet és élni az imát." A kettő nem választható szét. Ugyanígy, a szentmise és a szentmisék közötti időszak is szorosan összetartoznak.

Jézus két szentmise-áldozatot mutatott be: egyet Nagycsütörtökön és egyet Emmauszban. Emlékezzünk az emmauszi tanítványok történetére. Ez az állapot Húsvét hajnalán. A találkozás e két mise között történik. Megdöbbentő: nem ismerték fel Jézust. Idegennek tartották. Akit nemrég csodáltak és szerettek, most idegen számukra. Jézus, a feltámadt Krisztus felett nem úr többé a tér és az idő, egyszerre van jelen az Eucharisztiában és életutunkon. A hit zarándokútjára hív. Isten és ember közös zarándoklatára, kezdetektől fogva. Ábrahámtól kezdődően.

Nem egyedül ment Ábrahám a hegyre és nem is csak Izsákkal. Isten is velük volt. Csodálatos Izsák kérdése a hegyen: „Hol van az áldozati állat?" Ábrahám válasza pedig: „Isten majd gondoskodik, fiam."

Ez a zarándokút kihívás és meghívás ma is számunkra. Isten jelenlétének misztikus színtere.

Volt egyszer egy nehéz ember az életemben. Mindenáron el akartam kerülni. Mintha lenne kerülőút, amely Istenhez vezet. Imádkoztam, hogy sikerüljön elkerülnöm. Hátraszóltam Jézusnak: „Itt vagy?" „Igen, indulhatunk" - hallottam válaszát. Elindultam: egyenesen feléje, kikerülhetetlenül és csodát éltem át. Ugyanúgy, mint Ábrahám, amikor elindult Isten szavaira: „Járj előttem és én megáldalak!"

Szent Ágoston szavai így hangzottak **„Nyugtalan vagyok, míg Istenben meg nem nyugszom."** Henry Newmann szájából ez mintegy fordítva hangzott el: **„Nyugtalan Isten szíve, amíg bennünk meg nem nyugszik."**

A szerető egyesülni vágyik a szeretett lénnyel. Jézus vágyakozik: **életünk akar lenni!** Ezt hozza létre az Eucharisztiában! Nem biztos, hogy felismerjük Benne Őt, hasonlóan az emmauszi tanítványokhoz. Nyugtalan volt a szívük, nem láttak. *„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent"* (Mt 5,6).

Tiszta szívűek azok, akik nem akarnak kisajátítani semmit. A birtoklás vágya tesz tisztátalanná. Jobban hiszünk magunkban, saját képességeinkben, erőnkben, mint Isten valóságos jelenlétében. Emlékezzünk a Genezáreti-tónál történtekre. Vihar volt és Jézus nyugodtan aludt. Mikor felébredt, hitüket kérte számon, amikor így szólt: *„Miért nyugtalankodtok?"*

Pál apostol szavai így szólnak: *„Benne élünk, mozgunk és vagyunk."* Minden Istenben zajlik belőlünk. **Ez a hit valósága!** Nem történik semmi az Ő szeretetjelenléte nélkül.

Életünk Isten csodálatos szeretet misztériumának része, mely korábban kezdődött a világ teremtésénél.

Saját dicsőségében akar részesíteni bennünket Isten. A szenvedésnek, a kudarcoknak és a halálnak is szerepe van ebben. Ebben a távlatban átértékelődik minden. Nekünk szabadságunk van, hogy így nézzük az életet, ilyen távlatokban.

A Szentmise elején elhangzik, hogy: *„boldogok akiket meghív Jézus, az Isten báránya."* Azok is boldogok, akik meghívják asztalukhoz Jézust, az Isten bárányát.

Ez nem olyan, mint az alamizsna-osztás, a jótékonykodás vagy a beteglátogatás. Arról tudom, hogy meghatározott ideje van. Kezdete és vége. Én kezdek, én vezetek és én végzek. A felebaráti szeretet ennél jóval több. Jean Vanier fogalmazása szerint, a felebaráti szeretet „kétirányú". Nem szabok határidőt, nem vezetek. Övé vagyok. Meg kell tanulnom nemcsak adni, hanem befogadni is. Befogadni a másikat, hogy ő is növekedhessék a szeretetben.

Egyszer egy öreg néninek feltettem azt a kérdést, hogy mi fáj neki a legjobban? Azt válaszolta: „Hogy el kell viselnem, hogy most már én nem gondoskodhatok róluk, csak ők gondoskodnak rólam. Én nem tudok semmit se tenni." Erre így buzdítottam őt: „De hisz

most adja a legtöbbet a szeretetből, mert most ők is növekedhetnek a szeretetben, azáltal, hogy elfogadja az ő szeretetüket." A gyógyíthatatlanok befogadásakor kiderülnek mindig szeretetem határai. Láthatóvá válik minden pogányságunk és korlátunk.

A felebaráti szeretet kettős. Ha befogadom felebarátomat az életembe, Jézust fogadom be. Meg kell osztanunk az életünket Jézus Krisztussal. Ha belemegyünk ebbe a jézusi kalandba és meghívjuk – különösen a szenvedőket és rászorulókat –, akkor az Ő távlatai nyílnak meg előttünk: *„Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket!"* Úgy, „ahogy Jézus szeret minket": Önmagát tette a szeretet mértékévé. Nem azért, hogy megrettenjünk, hanem hogy rádöbbenjünk: Nélküle nem megy. Magához emel. Azért, hogy akarjuk, hogy élete az életünk legyen. Ennek a titoknak hordozója az Oltáriszentség.

Életünk Szentmiséjében – két Szentmise között – Jézus velünk járja az utat. Otthonunkba jön, asztalunkhoz ül és velünk szeretne maradni minden percünk során... Ámen.

A szentmise után a kistemplomban folytatódott a beszélgetés. A kérdés így hangzott: „Honnan tudhatom, hogy Isten szólt hozzám és nem a gonosz lélek?" A válasz tanításból a következőkre emlékszem:

Fontos dolog az imádságos együttlét Istennel. Ne csak kötött imádságban, hanem valós beszélgetésben légy Vele. Nem lehet mindig Petőfi verset szavalni édesanyánknak, kell, hogy magadról is mesélj neki és meg tudd hallgatni őt is. Így van ez Istennel való kapcsolatunkban is.

Az imádság Isten jelenlétéből fakad. Fontos megismerni Isten jelenlétét életünkben. Általában félünk a személyes kapcsolat kalandjától. Mindez úgy kezdődik, hogy megtanulunk elhallgatni és meghallgatni.

Egyaránt fontos, hogy Istennel és egymással tudjunk beszélgetni. Sokan úgy gondolják, hogy állandóan beszélgetnek egymással, de lehet, hogy évek óta nem kérdezték meg a másiktól: „Hogy vagy, milyen gondjaid vannak?" Programokat beszélnek meg, helyzeteket, kitárgyalják a másikat, de valós beszélgetésre nem szakítanak időt. Elmondják egymásnak saját terveiket, de a másikat meghallgatni már nincs idejük. Van egy mondás: **„Ha meg akarod nevettetni Istent, mondd el Neki terveidet!"**

Isten nem süketnéma, aki csak a különleges képességű látnokokon és hallókon keresztül tud szólni vagy hallani. Mindannyiunkat meghív Jelenlétébe.

Vannak egyértelmű ismertetőjelei annak, hogy helyes-e az, amit hallunk-látunk. Kinek-kinek különféle belső hallása vagy látása lehet. Jézus szavai mindig egységben vannak a kinyilatkoztatással és az Egyház tanításával. Jézus egységben van szeretett Egyházával!

Nem fordul szembe általa jóváhagyott állapotokkal. Nem mondja, hogy belátom, tévedés volt a házasságotok, váljatok szét, járjatok külön utakon...

Nem köt magához minden részletre vonatkozóan. Nem kell megkérdeznem, hogy este Colgate-tel mossak-e fogat vagy Amodenttel. Szükséges ugyanakkor a kontroll, különösen a lelkivezetővel, ha egy élethelyzet megváltoztatásáról van szó. Ilyenkor nagyon ajánlott külső segítséget keresni.

Nem mondhatom, hogy egyik által szól Isten, a másik által nem. Isten azokon keresztül is szólhat, akik arra eredendően nem méltók. Kajafás is prófétált. Általában, ha jól eltalált a kritika, érdemes elgondolkozni azon, hogy Isten talált-e el a másik által. A kiakadások jó jelek!

A Szentíráson keresztül is rendszeresen szól Isten, de nem szabad mágikus állandósággal felütni minden óhajra-sóhajra.

A gyümölcsök (Gal 5,22) jó jelek, kellően megmutatják, hogy Isten szólt-e vagy sem. A „baj" a gyümölcsökkel csak az, hogy később jönnek.

A gonosz mindent tud utánozni. Gyógyít, jövőbe lát, üzen... egy valamit azonban nem tud: egységet teremteni. Mindig megoszt. Erről fölismerhető.

A megpróbáltatások Isten tervének részei. De ott, ahol mindig csak a szenvedést hangsúlyozzák, nem árt tudatosítani, hogy Isten szerető Atya! Van, amikor kényeztet és van, amikor hagyja megpróbáltatásainkat. Mindkettőnek megvan a maga ideje és szerepe, de egyensúlyban kell lenniük a mi életünkben is!

Nyolc órakor ma is megszólalt az esti harang, betöltötte a termet... Éppen annyi ideig, amíg együtt imádkoztuk ma is az Úrangyalát. Betöltötte a termet a harangzúgás... és egyszerre is halkult el a nagyharang és a mi imádságunk, mintha égi harsonák kísérték volna közös imádságunkat, teljes összhangban földi kórusunkkal. A lélekharang finom aláfestéssel adta vissza még egy félórára a szót a lelki együttlétnek. Estébe hajlott, mire végleg véget vetett Laci atya az aznapi alkalomnak. Úgy búcsúztunk egymástól és indultunk hazafelé párokba-csoportokba verődve, mint az emmauszi tanítványok: *„lángolt a szívünk, amikor beszélt hozzánk", velünk maradt a láng a hazafelé vezető úton is és őrizzük – talán nemcsak a következő szentmiséig, hanem azon túl is – a misszió kedves ajándékaként.*

Wildner Dénes

A szenvedés gyümölcsei

— TANÚSÁGTÉTEL —

Arról szeretnék beszélni, hogy az isteni Gondviselés milyen csodálatos dolog. Mennyire Isten tenyerén élünk! Minden az Ő kezéből jön, még a szenvedés is. Szenvedéseinken keresztül kerülünk Hozzá a legközelebb! Isten szeretete és irgalma végtelen. Annyira szeret bennünket – bűnös embereket –, hogy megengedi a szenvedést, hogy lelkileg megtisztíthasson bennünket és ezáltal még szorosabban Magához kössön. Tanúságot szeretnék tenni arról, hogy ez mennyire így van. Ha hittel elfogadjuk a szenvedést, az csak a javunkra válik! *„Az Istent szeretőknek minden a javára válik!" (Róm 8,28)*

1995. márciusában súlyos nőgyógyászati műtétem volt. A műtét közben véletlenül lekötötték az uréteremet. Ennek az lett a következménye, hogy a bal vesemedencémbe egy csövet kellett beültetni. Három hétig voltam kórházban. Ezalatt 15 kilót fogytam, kaptam két palack vért és körülbelül 25 üveg infúziót. Rengeteg szenvedésen mentem keresztül. Nagyon elkeseredtem, amikor megtudtam, hogy három hónapig ezzel a csővel a hátamban kell élnem mindennapi életemet. Azt gondoltam, nem szeret engem Isten, ha ezt a sok szenvedést megengedte. Azonban rá kellett jönnöm, hogy nagyon is szeret és ez a szenvedés az Ő végtelen kegyelméből fakad! A sikertelen műtét miatt átkerültem egy másik kórházi osztályra. Ez sem volt a véletlen műve, ez is része volt Isten tervének! Itt ismerkedtem meg Andival, aki hosszú idő óta élt Isten nélkül. Egy éjszakai beszélgetés folyamán megtért. Megígérte, hogy ezentúl minden vasárnap részt vesz a szentmisén és rendszeresem fog imádkozni.

Hálával tartozom Istennek a sok szenvedésért, azért is, mert eddigi életem folyamán soha nem tapasztaltam meg ilyen mélyen a szeretet éltető melegét. A kórházból való hazatérésem után férjem és gyermekeim olyan gyengéd szeretettel ápoltak, hogy azt nem lehet szavakban kifejezni. Minden terhet levettek a vállamról. A férjem bevásárolt, főzött, fiaim takarítottak, lányom mosott és vasalt. Megható volt féltő gondoskodásuk.

Nemcsak a közvetlen környezetemben élők szeretetét tapasztaltam meg, hanem azokét az emberekét is, akikkel éppen csak köszönő viszonyban voltam. Nagyon sokan meglátogattak, amikor a betegség miatt feküdnöm kellett. Sokszor testileg már fárasztó volt a sok látogató, de lelkileg nagyon felüdített. Volt olyan testvér, aki váratlanul egy tál süteménnyel lepett meg, volt, aki gyümölcsöt hozott. Akadt olyan testvér is, aki a plébános atyán keresztül 5.000.- forintot küldött és csak azt kérte, hogy imádkozzam érte. Ma is hálával gondolok rá!

Júniusban került sor a második műtétre. Sajnos a három hónap alatt a belső varrataim is szétmentek és így négy és fél órát feküdtem a műtőasztalon. Mire elérkezett a harmadik műtét napja, teljes bizalommal tudtam az Úrra hagyatkozni. A kórteremben, ahol feküdtem, volt egy református vallású néni, akivel együtt elmentem a kórházi istentiszteletre, mivel szentmise nem volt. Itt öten voltunk. A lelkésznő mindegyikünket megkérdezett, mi bajunk van. Amikor rám került a sor, mosolyogva mondtam, hogy holnap fognak műteni. Az egyik néni teljes megdöbbenéssel ezt kérdezte: „Holnap műtik és maga ezt ilyen mosolyogva mondja?" „Igen" – válaszoltam. Bízom Istenben! Ő ott fog állni a műtőasztal mellett, semmi bajom nem eshet!" Végtelen hálával gondolok Istenre, hogy ilyen nagy bizalmat és hitet adott nekem!

Olyan nagy kegyelemben is részesített engem az Úr, hogy naponta áldozhattam egy szociális testvér jóvoltából. Még a műtétem napján is! Soha életemben nem volt ilyen jó dolgom: amióta beteg voltam, naponta mehettem szentmisére, naponta magamhoz vehettem az Úr testét. Nem tudom eléggé megköszönni ezt.

Édesanyám 1995. tavaszán egy súlyos műtéten esett át és akkor egy fogadalmat tettem, hogy három hónapon keresztül minden nap áldozni fogok és ezt Édesanyám gyógyulásáért ajánlottam fel. Nem tudtam, hogy ezt hogyan tudom majd teljesíteni – főleg a kór-

házban töltendő idő alatt –, de az Úr jósága révén sikerült. Hála Neki!

Hála Istennek azért is, mert eddig soha nem vezetett ilyen mély bűnbánatra, mint most, a betegség idején, hogy sírni tudtam a bűneim miatt. Igyekezni fogok ezentúl minél tisztább életet élni.

Több mint két év telt el a műtétek óta. Sokkal jobban érzem Isten vezetését az életemben. Semmi nem történik véletlenül. 1995. márciusa óta nincs munkahelyem. Nagyon sok szabadidőm van és ezt igyekszem jól kihasználni. Amíg feküdnöm kellett, volt lehetőségem az olvasásra. Így szerettem meg a verseket is, amelyeket jól tudok hasznosítani a lelkigyakorlatok alkalmával is. Tavaly nyáron három lelkigyakorlatra is eljutottam. A legmélyebb élményt a János-kurzus adta. Itt kaptam választ arra, miért kellett ilyen sok testi-lelki szenvedést elviselnem.

Hálát adok Istennek azért is, mert a betegségem óta jobban együtt tudok érezni szenvedő embertársaimmal. Meglátogatom a betegeket; megvigasztalom a sírókat; segítek a szükséget szenvedőkön. Júniusban elhatároztam, hogy rendszeresen fogok segíteni egy nyolcgyermekes családnak. Havonta küldök nekik ruhákat. Amióta ezt csinálom, úgy veszem észre, egyre több ruha érkezik hozzám. A testvérek összeadják gyermekeik, unokáik kinőtt, de még jó állapotban lévő ruhaneműit. Ha az ember jó szívvel ad: Isten megadja hozzá a segítséget. Őt nem lehet nagylelkűségben felülmúlni!

Dicsőség és hála Istennek azért is, mert érzem, hogy egyre jobban megtisztít, mert használni akar engem az Ő szőlőjében. Minden hónap első szombatján éjszakai szentségimádást vezethetek, ami nagyon megtisztelő feladat számomra. Elég kemény dolog átimádkozni egy egész éjszakát, de az Úr mindig megadja hozzá az erőt!

Ne féljetek a szenvedéstől, hanem tartsátok azt Isten nagy kegyelmi ajándékának! Viseljétek el a megpróbáltatásokat türelemmel és alázattal! Ő nem mér ránk nagyobb keresztet, mint amit el tudunk hordozni! Dicsőség érte az Úrnak! Ámen.

Ollé Zsigmondné, Nelli

Isten a maga képmására teremtette az embert

Ez azt jelenti, hogy adott neki:

- alkotó képességet,
- szeretet képességet,
- döntési képességet,
- szabad akaratot, hogy a fentiek mellett vagy ellene dönthessen,
- és szabadságot, hiszen szeretni, alkotni, dönteni csak szabadon lehet, különben egy bábot teremtett volna.

Az embert a Vele és Benne való életközösségre teremtette, de a szabadság megadásával felvállalta azt, hogy ellene is dönthetnek teremtményei.

Mivel Isten maga az ÉLET, a SZERETET, a JÓSÁG, a BÖLCSESSÉG és a VILÁGOSSÁG, ezért, aki Vele közösségben akar lenni, az ezekben részesül.

El lehet azonban Őt utasítani is, de akkor fel kell vállalni, illetve meg kell tapasztalni a rajta kívüli „élet" következményeit, ami annál mentesebb az általa kínált minden jótól, minél messzebbre kerül tőle az ember. Az ilyen életben csak felszíni, csillogó, mulandó „jók" és örömök vannak, ami után jön a sötétség, éppen a mulandóság miatt.

Isten teremtésében – ahogyan Ő is többször mondta – csak a szeretet az örök.

Ez a középpont – ami ebből gyökerezik és fejlődik, ami erre épül, ami ebből él – az örökké megmarad, mindegy, hogy milyenek a körülmények. Lehetnek szegényesek vagy nem, fájdalmasak vagy örömteliek, földiek vagy a halál utániak , megmarad és él, amint Isten is örökké él.

Az ember lelke olyan mértékben marad élő és boldog a fizikai test halála után, amilyen mértékben szeretettel teli tiszta szívvel távozott a földről.

Tekintettel a sok szennyező, lehúzó erőre és kísértésre, ez nem könnyű feladat. Ezért küldte Isten a Fiát, hogy – a nehéz körülmények ellenére is - mindenkinek megadja a lehetőséget az örök életre, akkor is, ha nem tiszta még a szíve.

Isten azt mondta, hogy aki hisz az Ő Fiában, annak megadja az örök életet, mert Istenként Fia képes átvenni, illetve már át is vette mindazok szívének tisztátalanságát, akik hisznek Benne és ezzel megnyitotta számukra az utat az Atyához. Ezt azért tudta és tudja megtenni, mert Isten végtelen, s Fia is végtelen, hiszen Ő is Isten. Benne végtelen jóság, szeretet, kegyelem és élet van, amiből jut minden embernek.

A kulcs a szabad akarat.

„Én vagyok az út, az Igazság és az Étet."

Ezért nagyon fontos minden ember egyéni döntése még itt a földön, mert erre csak itt van lehetőség. Minden ember Isten egyedi és általa egyénileg számontartott és szeretett gyermeke, akivel egyéni, személyes kapcsolatban kíván lenni.

Ez a döntés – Isten mellett vagy ellen – életünk legfőbb feladata és döntése.

Azért vagyunk itt, hogy megmérettessék a szívünk.

Hová akarunk tartozni? A tisztasághoz, a világossághoz, a szeretethez, a jósághoz, az élethez, azaz Istenhez vagy nem.

Miért vannak háborúk és borzalmak?

Ez nem Isten teremtő akarata. Ez azon emberek akarata, akik ezt létrehozzák, megteremtik, emberi szabadságuk rosszra használásával. Isten mindenkinek megadta a szabad akaratot, nekik is.

Miért nem veszi el tőlük? Akkor erőszakot követne el az egyéni emberi szabadság ellen, ami az Ő ajándéka. Azonban mindenkinek felajánlja a Vele való életközösséget, ami védelmet nyújt és örök életet – a földi halál után is... a háborúban is. Nagyon sok csodáról szóló történet maradt fenn: csodás megmenekülésekről, az Istenbe vetett bizalomról és hitről, az ima segítsége által.

Akik szenvedtek, azok:

- vagy azért szenvedtek, mert meg kellett tapasztalniuk, mit jelent üldözöttnek lenni, erőszak áldozatának lenni, mert talán szívükben élt az erőszak,
- vagy azért vállalták a szenvedést, mert Istennek közeli emberei és segítői voltak, azaz Isten Lelke teljesen bennük élt és tudatában voltak örök életüknek és isteni küldetésüknek és az volt a feladatuk, hogy megakadályozzák, enyhítsék az ártatlanok szenvedését és elősegítsék megmentésüket. Ilyen emberekről is sok történet maradt fenn (például: Kolbe atya, Edit Stein). Hiszen Jézus Krisztus is ezért vállalta tudatosan a kínszenvedést, szeretetből, együttérzésből, hogy ezzel minden embert megmenthessen. Erre csak az képes, akit betölt Isten Lelke, az Ő ereje és örök élete, ami túlmutat a földi halandóságon.

Jézus üzenete ma is árad a lelki csatornákon, hívja az embereket, a lelkeket a megmenekülésre, addig, amíg lehet!

Most még lehet!

Szívéből árad a tisztító sugár és az örök életet adó üdvözítő élet sugara. Csak annyit kell válaszolni neki, hogy: *„Köszönöm Jézus, hogy meghaltál értem a kereszten, kérlek, mosd tisztára szívemet bűneimtől, melyeket tudatlanságomban elkövettem és mutasd meg Szentlelked által a helyes utat az Atyához, az örök életre, hogy örökre szeretetközösségben maradhassak Vele és szeretett embertársaimmal Te általad és a Te Szentlelked által. Kérlek segíts, hogy minden nap vezessen a Szentlélek világossága."*

M.W.

A BÉKE TÍZPARANCSOLATA

1. *Ha békét akarsz, erősítsd bizalmadat Istenben!*
2. *Ha békét akarsz, saját meggyőződéssel ne élj vissza mások megítélésére!*
3. *Ha békét akarsz, erősítsd a közösséget!*
4. *Ha békét akarsz a világban, akkor a szeretet módját keresd!*
5. *Ha békét akarsz, tiszteld az életet mindenekfelett!*
6. *Ha békét akarsz, maradj hűséges kötelességeidhez és kötelékeidhez, amelyekben élsz!*
7. *Ha békét akarsz, kérdezd magadtól önkritikusan, kitől kaptad a békét!*
8. *Ha békét akarsz, ügyelj arra, hogyan beszélsz másokról!*
9. *Ha békét akarsz, elégedj meg azzal, amid van és ne kívánd, hogy többet birtokolj!*
10. *Ha békét akarsz, légy nyugtalan a világ békétlensége miatt, mindenekelőtt azonban magad miatt és tartsd magad a megbocsátáshoz, mint a béke evangéliumi értelméhez!*

Truty Rendtorff: „Friedenswort" című könyvéből

A televízió ártalmasságáról

Nem vagyok az a típusú ember, aki mindenhol ördögöt lát, mégsem tudok úgy ránézni a tévére, hogy eszembe ne jutna a Sátán. Úgy gondolom, mostanában a lelkünk ellen hadjárat folyik a tévékészülékeken keresztül. Amint bekapcsolom, árad belőle a mocsok, a szenny: a megfélemlítés, a gyűlölet, a pénzőrület, a hatalommánia, a szex és a bálványimádás.

Van olyan ismerősöm, aki tudja mindezt, ezért csak a híradót nézi: kirabolták, megerőszakolták, összeütközött, felrobbantották, fegyverkeznek, leomlott, tájfun pusztított, stb. Csupa-csupa borzalom – szokjunk hozzá, mert ránk is ez vár. Nem valami lélekemelő...

Mások csak a folytatásos szappanoperákat nézik, abban nincs semmi rossz, még a Szűzanya tiszteletére is akad bennük példa. Ugyanakkor mindig van egy negatív szereplő, aki áskálódik, intrikál, keresztbe tesz a jóknak. Erre az alakra haragszik a néző, mérges rá, gyűlöli őt. Napról-napra, délutánról-délutánra. A gyűlölet pedig mérgezi a lelket, csökkenti a lelkünkben élő szeretetet. Még a gyermekműsorok némelyike is agresszióra nevel és ártalmas.

Mit lehet tenni? Mit teszünk mi keresztények a Sátán tévébeli offenzívája ellen? Tudom, hogy minden készüléken van egy gomb, amivel ki lehet kapcsolni a vallási műsorok után... Csak ennyit? Ezzel megelégszünk.

Vegyük kézbe régi, jól bevált fegyverünket: az imát. Javaslom, hogy minden alkalommal, amikor kikapcsoljuk a tévét, mondjunk el egy Miatyánkot azokért, akik tovább nézik a műsorokat! Aki be sem kapcsolja a tévét, az főműsoridőben mondja el az imát! Azért a Miatyánkot, mert minden mondata válasz és útmutatás számunkra a tévén keresztül támadó Sátán akaratával szemben. Nézzük végig!

TV: *„Én vagyok az úr. Én parancsolok neked, elringatlak, elbódítalak, »anyád helyett anyád« vagyok... Hívj és a szobádba telepszem..."*

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy!

TV: *„Imádni való sztárokat állítok eléd: csillognak-villognak, szépek és tökéletesek. Szeretnek téged, te pedig őket. Jegyezd meg a nevüket, társaságban tudnod kell beszélni róluk..."*

Szenteltessék meg a Te neved!

TV: *„Uralkodni akarok fölötted, anélkül manipulállak, hogy tudnál róla: ezt tedd, azt csináld, ezt ne, azt igen. Én a nézőkért vagyok..."*

Jöjjön el a Te országod!

TV: *„Megmondom, hogy viselkedj, mit vegyél, mit egyél, hogy beszélj, hogy élj... Máshol már régen ilyenek az emberek! Csak nem akarsz maradinak látszani?!..."*

Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is!

TV: *„Látod, mások gazdagok. Legyél te is gazdag! Nem elég, amid van, szerezz még többet, még sokkal többet, ne elégedj meg soha magaddal és a helyzeteddel!"*

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!

TV: *„A cél a hatalom megszerzése. Ennek érdekében mindent megtehetsz. Döngöld a földbe, gázold le, taposd el, lökd el az utadból! Másként nem viszed semmire. Legyél fondorlatos, a hazugság csak akkor kellemetlen, ha kiderül, de mindent ki lehet magyarázni. Ha majd a hatalom a kezedben lesz, akkor már nem kérdezhetik, hogy jutottál hozzá? A cél szentesíti az eszközt..."*

És bocsásd meg vétkeinket...

TV: *„Legyél kemény! Torold meg minden sérelmedet, különben gyengének látszol és elsöpörnek! »Szemet szemért, fogat fogért!«"*

...miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...

TV: *„Élj gondtalanul és boldogan! Ne törődj semmivel! A szex természetes biológiai szükséglet. Bárkivel ágyba bújhatsz, ha jól esik, látod, mások is így élnek. Házasság? Középkori, feudális maradvány. Felejtsd el! Az abortusz ma már rutin műtét. És a többi nyolcat is nyugodtan elfelejtheted. Ókori törvények a XXI. században? Amit megkívánsz, azt szerezd meg és kész..."*

...és ne vígy minket a kísértésbe...

TV: *„Összefoglalom a lényeget: ha jót akarsz magadnak (ha nem, akkor is), rám hallgass! Csak jót akarok neked! Szerezz sok pénzt, mert azon boldogságot vásárolhatsz és hatalmat. Te a magad ura vagy, sorsod a te kezedben van, azzá válhatsz, amivé akarsz. Meg tudod csinálni! Senkire ne számíts, mindent megoldasz egyedül. A többi embert tekintsd söpredéknek, legfeljebb létrának, akiken abba a »mennyországba« lépkedsz föl, amit magadnak megterveztél!"*

...de szabadíts meg a gonosztól! Ámen!

(H.-N.I.)

Szentlélek-paraboláik

A felséges „Harmadik"-ról csak szimbólumokban lehet beszélni. Ő is szimbólumokban beszél magáról. Nem mutatkozik meg emberi személy formájában. Pedig Személy. Munkájának jellege azonban csupa szimbólum.

Galamb?
Tűz?
Szélvész?

Ezeket Ő maga mondja. Mert így jön. Mit mond róla a Fiú? Hova rejti vagy hol ragyogtatja a parabolákban?

A szüzek lámpáiba. A lámpák olajába. A fényt adó lélektartalék. Legyen nálad. Mi? A karizma. El ne bocsásd! Ki ne öntsd! Légy előrelátó! Hordozd magaddal olajtartódat és legyen tele, amikor elindulsz...

Miért? Majd kérek attól, akinek van. Az majd ad irgalomból. Nem. Ebből az olajból nem adhat. Ez az olaj szigorúan személyes. Másnak a mécsében nem ég, nem gyullad.

Minden léleknek egyetlen, csak neki való, senki más által nem használható olajra van szüksége. Csak az a „Harmadik" tudja adni, aki minden lélekhez, lelkek milliárdjaihoz adaptál, egyedül Ő tudja, melyiknek mi kell.

Nem, az a szűz, akinek van még tartalék olaja, nem viselkedik szeretetlenül, mikor nem ad. Törvényt teljesít. Nem adhat, mert ez az olaj átadhatatlan.

Tehát embertől emberhez nem mehet a kegyelem?

Nem! **Egyenesen** nem. Mindenki ugyanonnan merít és ha még van idő, akkor lehet is hozni onnan.

De el lehet késni. És azok elkéstek... „Nem ismerlek titeket!"

Mert nincs számunkra határtalan idő. „Eljön az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhat!" „Nem tudjátok az órát", amelyen túl már nem lehet munkálkodni. Amikor meghal a cselekvés...

Kegyelmet osztani nem lehet?

Senki sem oszthat a magáéból. Hanem kérhet az Örök Asztalról minden testvére számára. Ott terhelten vár a fogyhatatlan Symposion.

És az a rejtett kincs ott van a szántóföldben, amelyért mindent érdemes eladni! Mindent. Vagyont, családot, életet, becsületet.

Ne legyen másod, mint az a szántóföld. Tudod, hogy kincs van benne. Mindent oda lehet adni érte. Semmi össze nem mérhető vele. Miért? Mert végtelen. Annak nincs mértékszáma, s ha mérlegre teszed, felveti a másik serpenyőt, akármiféle végeset dobtál bele. A szántó földet meg kell venni. Bármi áron.

Menyegzős ruhában menj arra a lakomára. Ne félj, nem te fizeted meg. Azt ajándékba kapod, de kérni kell. Szigorú parancs. Ha nem vagy Szentlélekbe öltözve, elvesztél. Kivetnek a fénylő házból a sötétbe. Aki menyegzőt szerez Fiának, az a szigorú Atya. Mindenkit meghív. Sokan nem jönnek el. Meghívja a nyomorultakat, akarja, hogy tele legyen a Háza. Valamennyit felöltözteti. Ott áll a Hatalmas öltöztető, aki ráborította a lélekre a Tisztaság Köntösét. A lélek oda menyegzősen lépjen.

És ha belép anélkül? – Nem ismerlek titeket!... mint az elkésett olajvásárlókat.

Szentlélek nélkül nincs menyegzős ház.

Mit jelent az a bőség, amivel az Atya fogadja a hazatért fiút, a pazarlót, az elvetemültet. Mi érdeme van annak? Miért örülnek neki jobban, mint 99 igaznak? Mert a bűnbánat az emberlélek legnagyobb ereje. Az a gőgös lélek most porban érzi magát. Hősi tett, sátánellenes. Ledönti magában a gőg urát. Nincs ennél nagyobb lelki tett. Azért árad erre a Lélek minden kegyelme. Ez a karizma-áradás az a „hízott ökör", amit az Atya most levágat és az ujjongó lakomázás ezt szimbolizálja.

Öltöztessétek bársonyba, húzzatok gyűrűt az ujjára és énekeljen az én egész házam.

El van engedve minden adósságod..., de engedd el te is annak, aki neked tartozik...

...miképpen mi is megbocsátunk...

Adósság... ó, a pénz szimbólumát jól értette a palesztinai Tartozás... milyen irgalom annak elengedése! A Szentlélekjárás legnagyobb tette.

De el lehet veszíteni. Lehetséges, hogy a Lélek visszahúzódik – és az emberlélek az adósok börtönébe

kerül. Míg le nem dolgozza. Ez talán nem örök. A zsidók az adóst nem tartották börtönben hét évnél tovább. Máshol ez a börtön tarthatott életfogytiglan. A zsidóknál ideiglenes volt. Tisztító tűz?...

És az az egy dénár? Amit megkap az utolsó is? Az egyórás munkáért annyit, mint az elsők a teljes napért?

Az a Szőlősgazda az Atya. Aki dolgozni megy a szőlőjébe, mind egy dénárt kap. Akármikor jött. Akkor jött, mikor hívták. A gazda reggel nem hívott el mindenkit. Volt, akit később hívott, és volt, akit csak este, az utolsó órában. És az is egy dénár kapott.

Mit jelent ez mást, mint azt, hogy az Atyának nem az a fontos, mennyi ideig dolgozott, hanem, hogy eljött. Noémi húsz órás élete ugyanazt az üdvösséget kapja, mint az életszentségben megőszült aggastyán. Ugyanazt – ha nem is ugyanúgy. A Szentlélek teltségének annyi arca van, ahány lélek. Mindenkinek ugyanaz az üdvözülés jár, de ez az „ugyanaz" nem egyforma.

Csak egyformán végtelen. Mind egy dénár. A kilenc óra vagy egy óra egyaránt összemérhetetlen vele. Ez a Lélekkel telítettség, ez a dénár – és ezt mindenki másképpen váltja életformává. Az a dénár elkölthetetlen, nem fogy el soha. Ha egyszer odamentem a szőlőbe, akkor az enyém. Itt a dénár szimbóluma mögött rejtőzik a Harmadik Személy.

Mindenki egy minát kap, mikor uruk idegen földre megy. Az Atya mindenkire egyformán árasztja a Lelket. Az Atyáról és Fiútól, kettőjük szeretetéből származó, folyton áradó, szétsugárzó Lelket. Azért, mert „származik", azért nem leszármazott. Mert visszafénylik az Atya és a Fiú felé, és az Ő titokzatos egységükbe olvad.

Ezt a minát mindenki megkapja. Mindenki ugyanazt a minát. De ez minden kézben mássá válik. A lélek mindenkire ugyanúgy ráborul, és mindenkinél más lesz belőle.

Egyedül marad a minájával mindenki. Az Atya nincs itthon. De nála van a mina, ott van mindeniknél, hacsak el nem zárta, hogy baja ne essék, de segíteni se tudjon. Annak a minának „dolgoznia" kell. Az a mina életet jelent. És aki elzárja, az halált termel. A palesztinai jól érti a pénz életét és nem sokallja a kamattalan, vagyis a megölt pénzért járó büntetést.

Adjátok ezt is annak, akinek tíz van! A mina vonzza a többit. A palesztinai érti a tőkében rejlő tömegvonzást.

Akinek van, annak adatik... Legjobb képe a karizmának, mely ott gyűlik fel, ahol már van. És akinek „meghalt" a minája?

És mikor a Jó Pásztorból egyszerre Ajtó lesz? Mi ez? A gondolat siklott ki az evangélista elméjéből?

Soha. Akármilyen egyéni oka volt ennek, csak azért engedte a Lélek, hogy a Fiút szimbolizáló Jó Pásztor kitáguljon a Lélek felé. Mikor már ott tart a Szó, hogy Én vagyok az Ajtó, akkor már az Én-ben ott lobog a Lélek hangsúlyozása is. Mert az Én Igém Lélek. E három nagybetűs szónak elsőjében ott van az Atya, az Igében a Fiú, és vele egy a Harmadik. Ez az Ajtó most a Lélekre hangsúlyozódó Szentháromság. És az egész világosság, mely ebből árad, az Atya lesugárzása a Földre.

Dienes Valéria

„Urunk, segíts minket, hogy megtanuljuk elviselni a mindennapi élet terheit és kínjait! Hadd nyerjünk kereszthalálod és feltámadásod által új erőt, hogy az élet egyre nagyobb és alkotóbb teljességére jussunk! Te ugyanolyan türelmesen és alázatosan szálltál alá az emberi élet mélységeibe, mint ahogy szenvedésed és keresztrefeszítésed kínjait elfogadtad. Segíts minket, hogy a naponta újból adódó vesződségeket és nehézségeket jókor jött alkalomnak tekintsük arra, hogy növekedjünk emberségünkben és hozzád egyre hasonlóbbá váljunk. Tégy minket képessé arra, hogy az ilyen helyzetek próbatételét türelmesen és bátran kiálljuk és erősítsd meg bennünk a segítségedbe vetett bizalmat! Ha meghalunk Veled,

Az ökumenizmus

nem politika,
hanem mélyebb hűség Jézus Krisztushoz
és Egyházához.

Nem az egyesült keresztények frontja
az ateizmus ellen,
hanem közös, keresztény törekvés
a szívek megtérésére.

Nem engedékenység a hitben,
lemondás saját múltunkról,
sem pedig a vallási különbségek elkendőzése,
hanem a keresztények közös törekvése
saját örökségük
alaposabb megismerésére
és mások vallási értékeinek tisztelete:
egyenrangúak párbeszéde keresztények között.

Nem hívek toborzása saját közösségünk részére,
hanem törekvés arra, hogy mindnyájan
– a különbözőségekben –
minél közelebb kerüljünk Krisztushoz
és általa egymáshoz
és minden emberhez.

Nem „divat",
hanem mély és igazi hit jele.

Nem megfontolt taktika,
hanem remény,
hogy Isten megadja a világnak
a megtérés kegyelmét.

Nem ítélet a keresztény múltról,
hanem hit a keresztény jövőben.

Ki mennyit ad?

Egy indiai mese mondja:

Nagy volt a város izgalma, mert a herceg ment rajta keresztül. Az utakon sort állt a lakosság. Az egyik sarkon egy koldus a tömeg elé tolva kalapját – amikor a herceg arra jött – felkiáltott:

– „Nézd, itt az én kalapom! Adj nekem valamit!"

A herceg így válaszolt a koldusnak:

– „Te adj nekem valamit!"

A koldus abban a hitben, hogy a herceg nem értette meg őt, még hangosabban kiáltott:

– „Nézd, itt az én kalapom! Adj nekem valamit!"

A herceg azonban ismét kinyitva kezét a koldustól kért:

A koldus ekkor dühösen és csalódottan belemarkolt a tarisznyájába és egy marék rizst szórt a kinyújtott kézbe. Ekkor beletekintve kalapjába, ott ugyanakkora darab aranyat talált, mint amennyi rizst a hercegnek adott.

– „Ó, én bolond!" – kiáltott fel a koldus. – „Miért nem adtam neki az egészet!"

Így vagyunk az élettel is. Aki a legtöbbet adja, az kapja a legtöbbet, néha még többet, mint amennyit gondol és remél az ember.

Szenthelyi Molnár István: „Emberek! Az élet szép" című könyvéből

A kegyelem

Te soha többé nem leszel nyugodt
s nem lesz tiéd a nyárspolgári béke,
mert beléd hullott az Isten vetése
és azt kitépni nem lehet
– vagy nem mered,
mert érzed, hogy éned jobbik része.

Azt megteheted, hogy soha nem kapálod,
hogy letaposod a kihajtó ágat,
hogy nem öntözöd,
hogy szinte gyűlölöd,
– de Harmat is van
és néha akaratlan meglep.

És valahogyan elindul benned
egy gondolat, egy szó, egy jó barát, egy semmi –
s amit már kezdtél elfeledni
vagy letagadni: duzzad, újra él.
A gyökér,
a mag
beléd szövődik és szállá fakad
és vakmerő kalandra bátorít:
kilépni önmagadból,
az átlagosból,
komolyan venni azt, amit hiszel.

Tulajdonképpen, miért nem kezded el?

Domokos

Tartalomjegyzék

Katona István: Járj az Úr világosságában! 3
Jean Vanier: A szeretet felemel 4
Veronika: Fájt a szívem..... 8
Wildner Dénes: Lángolt a szívem 9
Ollé Zsigmondné: A szenvedés gyümölcsei .. 11
M.W.: Isten a maga képmására teremtette az embert 12
A béke tízparancsolata 13
H.-N.I.: A televízió ártalmasságáról 14
Dienes Valéria: Szentlélek-parabolák 15
Az ökumenizmus 17
Szenthelyi Molnár István: Ki mennyit ad? ... 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Az Országos Karizmatikus Találkozó előreláthatólag 2005. szeptember 11-én lesz Szegeden.

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK LELKI ÉLMÉNYEKBEN GAZDAG NYARAT KÍVÁNUNK!

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

"SOKAT IMÁDKOZNI, EGY JÓ LELKI VEZETŐT KERESNI
ÉS TANÁCSAIT HŰSÉGESEN KÖVETNI, AZ EVANGÉLIUMOT
OLVASNI ÉS A GYAKORLATI ÉLETBEN MEGVALÓSÍTANI...
EZ ELVEZET AHHOZ A VILÁGOSSÁGHOZ, AMI A FÖLDET
MENYORSZÁGGÁ VÁLTOZTATJA."
(CHARLES DE FOUCAULD ATYA)

180.-Ft
"Dicsérjétek az Urat szentélyében,
dicsérjétek őt az ég erős boltozatában!
Dicsérjétek őt hatalmas tetteiért,
dicsérjétek őt nagyságának teljességéért!"
(Zsolt. 150,1-2)